

Itt az idő, Pokorni úr

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Eljött ez a pillanat is: a hat és fél éves leánykám megkérdezte tőlem, hogy kik azok a nácik, és mit akarnak. Eddig nem jutott eszembe, hogy erre a kérdésre egyszer majd válaszolnom kell, de most, hogy föltette, most döbbsentem rá, hogy ezt a választ nem lehet megúszni. Nem mintha meg akartam volna úszni, de nem készültem fel rá.

Egyébként a saját magam hülyeségének köszönhetem, hogy rákérdezett a nácikra, ugyanis tanúja volt annak a pillanatnak, amikor megtudtam, hogy a Városmajorban mégis felvonulnak megint a nácik. Ebben a lapban olvastam Czene kolléga úr tollából, és elbődültem, leánykám pedig ordításomat hallván megkérdezte, hogy mi a baj, én meg azt üvöltöttem, hogy grasszálni fognak a nácik a Városmajorban. Leánykámnak a grasszálni szóval nem volt problémája, szoktuk használni, a Városmajort is be tudta azonosítani, hiszen ott tanult

úszni a hegyvidéki uszodában (egyszer messziről meg is mutattam neki Marno Jánost, aki a medencében tempózott, nézd csak, leánykám, így úszik egy nagy magyar költő), de a náci szónál leánykám megakadt. Kik azok, és mit akarnak, kérdezte, mire eltűnődtem, hogy tényleg, mit is akarnak ezek?

Mit akarnak ezek hetvenöt évvel a nyilasok vérengzése után a Városmajorban megmutatni, bizonyítani?

Mit akarnak ezek hetvenöt évvel a nyilasok vérengzése után a Városmajorban megmutatni, felmutatni, bizonyítani, demonstrálni? Mit? Hogy ők ugyanazok? Hiszen ezt tudtuk. Hogy ők ugyanazt képviselik? Ezt is tudtuk. Mi újat tudnak ezek az alakok nekünk mondani? Hogy ők különbek? Ezen eddig is röhögtünk. Hogy az eszméik még léteznek? Ezen eddig is sajnálkoztunk. De akkor mit is? Miért is akarnak vonulni és szónokolni? Csak azért, mert szerintük lehet? Ez kevés.

Ha normális társadalomban élnénk, felőlem nyugodtan vonulgathatnának és szónokolhatnának, hiszen ezrek és tízezrek állnának velük szemben az utcán. De nem élünk normális társadalomban. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy ha a nácik tényleg demonstrálnak szombaton a Városmajorban, akkor a kerület polgármestere, Po-

korni Zoltán vajon az élére áll-e az ellentüntetőknek. Nem vagyok feljogosítva arra, hogy megmondjam, mit csináljon, de attól tartok, itt az idő: a hegyvidéki polgármesternek döntést kell hoznia. Mióta a Maros utcában „egy nyilas gyilkos unokájaként” felszóllalt, folyton azt kérdezzék tőlem, hogy őszinték voltak-e a könnyei. Minden alkalommal megvédtem, holott az Orbán-rendszer kérdéire nem sokra tartom. Ha azonban most szombaton nem áll ki a saját könnyeiert, visszavonok minden pozitívumot, amit az elmúlt hetekben mondtam és írtam róla.

Ám a leánykámnak nem Pokorni úrral példálóztam, hanem Voldemort nagyúrral. A Harry Potter és a titkok kamrája című regényt ugyanis már kívülről fújja: bármelyik oldalon felütöm a könyvet, ő a megkezdett mondatot fejből folytatja. Szórakoztató mutató. A nácik olyanok, mint Voldemort nagyúr, válaszoltam a leánykámnak, aki bólintott, jelezvén, hogy megértette és nyugtázta a dolgot, majd azt tudakolta, hogy mi lesz reggelire. Eléggé megkönnyebbültem – a felvilágosításon hamar túlestünk. Most már tényleg jöhet a reggeli.